םה א מיי' פ"ה מהל' מטמאי משכב ומושב

הלכה ד: סל ב מיי פי״א מהלי אצות הטומאה הל״ט:

ם זגד מיי׳ פ״ה מהל׳

מרומות הל"ח:

מטמאי משכב ומושב מטמחי משכב ומושב הלכה ד: סח ה מיי' פ"ג מהל' מעשר שני הל"ד: סמ ו מיי' פי"ב מהל'

נא:

רבי יהודה למעמיה ראמר אין דם מבטל דם. וא״ת לרצא דמשני אליבא דרבי יהודה בזבחים בפרק התערובת (דף עט:) דבכ"מ אית ליה לר' יהודה מין במינו לא בטיל וכן נמי בפ' הערל (יבמות דף פא:) גבי חתיכה של חטאת וגבי פרוסה של לחם הפנים

דהאמר התם ר' יהודה לא תעלה ומוקי לה התם רבה בר רב הונא כשנמוחה ופריך אי הכי מ"ט דר" יהודה ומשני ר' יהודה לטעמיה וכ"ש עלשיו שאנו נוטלין כולנו ממי טמאים ונראה דהתם איירי לתרומה או לחולין שנעשו על טהרת תרומה ולא אתא לדיוקא אלא לגופיה דכשר לערות לידים ואף ע"ג דמטמא במגע לא חיישינן שמא יגע ולעיל מיניה תניא הכל כשרין ליטול ידים ואפילו טמא מת ואפילו בועל נדה שאינו מטמא (בהיסט) ושמא כי היכי דקיל מנדה שאינו מטמא משכב תחתון ל [אלא]

כעליוןושטבילתוביוסה"נ°קילתנדה שאינותטתאבהיסטותיהוקשיאהא דתנן במסכת כלים (פ״ה מ״ב) למעלה מהן נבלה דמטמא במשא למעלה מהן בועל נדה שמטמא משכב תחתון כעליון אלמא מטמא נמי במשא מיהו מלינן למימר דאע"ג דאינו מטמא במשא קאמר שפיר למעלה מנבלה כיון דאיכא חומרא חדא דלית בנבלה דה"נ תנן לעיל ומטמא באבן מסמא ותנן בתר הכי למעלה מהן מח שמטמא באהל אע"ג דאינו מטמא באבן מסמא ואומר ר"י דלא קשה מידי אפילו אי מטמא במשא כנבלה היינו דמטמא את הטהור הנושא אבל כשהוא

שטהורה ואין לפרש במשקה חולין הנוגע בהן דהא טבול יום אינו מטמא משקה חולין ומאי קאמר אלו ואלו אין מטמאין (קדשים) אפילו

מפסל נמי לא פסלי ואין לפרש במשקה חולין שנעשו על טהרת הקדש דהא חזרו לומר בשמעתין דלאו כקדש דמו: הרואה יום אחד עשר ומבלח לערב בו'. דספירת ערב לאו ספירה היא כדקאמר בגמרא ושוין בטבילת לילה שאינה טבילה מכאן קשה לפירוש רש"י שפירש בפ' צ' דובחים (דף כג.) ובפסחים פרק כילד לולין (דף פא.) דקאמר לר' יוסי דקאמר מקלת היום ככולו וזבה שראתה בשביעי שלה אינה סותרת לאחר טבילה ופריך התם אלא זבה גמורה היכי משכחת לה ומשני בשופעת אי נמי ברואה בשני בין התח אלא זבה גמורה היכי משכחת לה ומשני בשופעת אי נמי ברואה בשני בין השתא קשה השמשות ופי' רש"י הא דלא משני ברואה בלילות משום דלמ"ד מקלת היום ככולו לילה חשיבא ספירה ולא לריך עמוד השחר לטבול והשתא קשה דא"כ מתני׳ דלא כר׳ יוסי וכן מתני׳ דמגילה פ׳ הקורא (דף כ.) דתנן כולן שעשו משעלה עמוד השחר כשר משמע דגלילה לא הוי ספירה

שראשון ראשון נפסק שפיר קאמרי ליה רבנן לר' יהודה ר' יהודה למעמיה #דאמר אין דם מבמל דם יר"ש אומר צלוב על העץ שדמו שותת לארץ ונמצא תחתיו רביעית דם ממא רבי יהודה ממהר שאני אומר מפה של מיתה עומרת לו על גב העץ ורבי יהודה נימא איהו לנפשיה שאני אומר מפה של מיתה עומרת על גב המטה שאני במטה דמחלחלה: בראשונה היו אומרים היושבת על דם מהור היתה מערה מים לפסח "חזרו לומר הרי היא כמגע ממא מת לקדשים כדברי ב"ה ב"ש אומרים אף כטמא מת: **גכו'** או מערה אין נוגעת לא אלמא יחולין שנעשו על מהרת הקדש כקדש דמו אימא סיפא חזרו לומר הרי היא כמגע ממא מת לקדשים לקרשים אין לחולין לא אלמא ייחולין שנעשו על מהרת הקדש באו כקדש דמו בו מתני׳ מני אבא שאול היא דתניא ∞אבא שאול אומר מבול יום תחילה לקדש לממא שנים ולפסול אחד: כותני יומודים שהיא אוכלת במעשר וקוצה לה חלה ומקפת וקורא לה שם ואם נפל מרוקה ומדם מהרה על ככר של תרומה שהוא מהור יב"ש אומרים צריכה מבילה באחרונה ובית הלל אומרים יאינה צריכה מבילה באחרונה: גמ" "דאמר מר ימבל ועלה אוכל במעשר: יוקוצה לה חלה: "חולין המבולין לחלה לאו כחלה דמו: ומקפת: דאמר מר שימצוה לתרום מן המוקף: וקורא לה שם: סד"א נגזור דלמא אתי למנגע בה מאבראי קמ"ל: ואם נפל מרוקה: ידתנן ימשקה מבול יום סמשקין היוצאין ממנו) כמשקין הנוגע בהם (משקין היוצאין ואלו ואלו אינן מממאין וא חוץ ממשקה הזב שהוא אב המומאה: בית שמאי: מאי בינייהו אמר רב קטינא מבול יום ארוך איכא בינייהו: מתני' הרואה יום אחד עשר

ומבלה לערב ומשמשה ב"ש אומר וטהורים כדתניא בגמרא: לריכה טבילה. ליל שמונים לתרומה מפני ממממאין משכב ומושב וחייבין בקרבן בקרבן ביוב"ה שטבולת יום ארוך היא והסיחה דעתה

מין במינו לא בטל (חולין פז: וכעי"ז זבחים לה. עז:). חולין שנעשו על טהרת שנעשו על טהרת הקדש. אדם הרגיל לאכול קדשים מקבל עליו לאכול חולין בטהרת הקודש, כדי שיהו בני ביתו זהירין ובקיחין בטהרת הקודש (חגיגה ים:) או: שרולה להרגיל עלמו מהרת קדשים שאם יאכל למים או תודה יהא בקי בשמירתן (חולין ב:). בעתילמן (וודין בב). לאה כקדש דמר. ואין חייב ליחר נהו (שם גב). טבול יום תחילה לקדש. דהוי ואשון ומשוי לקודש שני, דאומו שני עושה שלישי ורביעי בקודש עושה שלישי ורביעי בקודש יפוסל את התרומה (מעילה ח.). מעלה עשו בקודש להיות טבול יום אללו כראשון ום נעשה שני ועושה חת זבירו שלישי ושניהם הרוייו טמאין שמקלקלין את אחרים טמאין שמקלקלין את הרביעי והשלישי פוסל את הרביעי להיות הוא עצמו פסול, אבל לא יפסול את אחרים במגעו לא יפסול את אחרים במגעו מוטה כט:). צריכה טבילה באחרונה. יולדת שהיא טבולת יום כל ששים וששה, שהרי לפוף שבועים היא שהרי לפוף שבועים היא טובלת ואינה אוכלת בתרומה יולדת שהיא עד שיכלו ימי טוהר, כדכתיב בכל הדש לא תגע. והאמרי בצי קדם לנו לנובל, וקטונוי צ"ש שלריכה לטבול ללור שמונים ולחד שהוא פוף שמונים (דעיד בפי). מן המוקף. פמוך, כמו (חלין שראשון ראשון נפסק. שאין זב בקילוח אלא נוטף והלכך אפי׳ היה רוב לאחר מיתה טהור שהרי מתחילה דם נפל מחיים בתוך הגומא ואח"כ נפל דם מיתה עליו טיפין טיפין כל טיפה וטיפה שנפלה בטלה בדם הראשון שהיה בגומא מחיים והיכא אמרי׳ דם תבוסה

בשוכב על הארץ ודמו זב ואינו נפסק ההוא כי הוי לאחר מיתה רובא אזלינן בתריה מדרבנן ואי נמי מספקא לן גזור בה טומאה: דאין דם מבטל דם. בפרק כסוי הדם: שותת לחרץ. שחינו נוטף חלח שותת וחינו נפסק הילכך לא מבטל ההוא דלאחר מיתה שהוא הרבה אבל נוטף ראשון בטל ואפילו טיפה שלאחר מיתה מרובה בטלה שלא נפל ביחד: בותבי' מערה מים לפסח. מכלי אל כלי לרחוץ בו את בשר הפסח אבל במים אינה נוגעת שהיא טבולת יום שמבלה לפוף שבועיים ואין לה הערב שמש עד יום שמונים שהוא תכף להבאת כפרתה והכתוב עשאה טבולת יום דכתיב (ויקרא יב) בכל קדש לא תגע וקי"ל® בכל קדש לרבות את התרומה וטבול יום שני הוא וכשהיא מערה אינה נוגעת במים אלא בכלים ושני אינו מטמא כלי: חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת. שהוא ראשון לקדשים אבל לחולין לא הילכך אפילו נוגעת במים אם תרלה שהמים חולין הם וטבול יום שני הוא ואין שני עושה שלישי בחולין ואף ע"פ שהמים הללו נעשים על מהרת הקדש שהרי לרחילת פסח עשויות לא מהני בהו שני דחולין הנעשה על טהרת הקדש לאו כקדש דמו: גמ' נוגעת. במים לה: כקדש דמו. ומהני בהו שני: מתבי' ומודים שחוכלת במעשר. כדין טבול יום: וקולה לה חלה. עד שלא תקרא עליה שם ומנחתה בכלי: ומקפת. ומקרבת הכלי אצל העיסה כמו אקפינהו ולא אדמו בשחיטת חולין (דף נ.) וכמו אין מקיפין שתי חביות במס' בילה (דף לב:). ובגמרא מפרש דמלוה לתרום מן המוקף מן הקרוב לדבר שהוא תורם עליו: ואם נפל מרוקה. דהוו להו משקים היוצאין מן הטבול יום

מו התרומה ואם ישראלית היא טובלת לביאת מקדש: אינה לריכה. אבל לקדשים מודו ב"ה דקיימא לן (חגיגה דף כא.) האונן ומחוסר כפורים לריכין טבילה לקדש הילכך 0 לאחר שהביאה כפרתה טובלת לקדשים: גבו' לאו כחלה דמו. ולא מהני בהו שני: בותבר' הרואה יום י"א. שהוא סוף ימי זוב ואין יום שלאחריו מלטרף עמו לזיבה: משכב ומושב. אפילו בעלה מטמא משכב ומושב לטמא אוכלין ומשקין שהוא כבועל שומרת יום כנגד יום דהסבר יום י"א בעי שימור:

היואאים ממנו הרי הן מהרין פוס. ואלו ואלו איבן מטמאין. דלא גזור בהו רבען טומאה (שם פח.). חרץ ממשקה הזב. כגון שלשה מעיטת הזב המניין נפרק דם הנדה (נד:) שהן אב הטומאה לטמא אדם וכלים, זוכו ורוקו ומימי רגליו ושכנת ויוכל, אף כל שהיא ממעגל ויוצא, ומשקין אחרים יוצאין ממנו שאינם אב הטומאה, לפי שאינם ממעגלים ויוצאים כרוק, ואלו הן דמעת שינו דם מנפתו וחלב האשה (חודין פח.).

דאמר מין במינו לא בטיל וההיא דקאמר התם בטיל היינו בטומאה דרבנן דמדאורייתא בכל שהוא סגי א"כ ה"נ דם תבוסה דרבנן וליבטל ברובא ויש לומר כיון דשייך ביה טומאה רביעית דם דמטמא באהל ראוי להחמיר בו יותר ולא בטל ברובו במינו וא"ת ולפרוך מהכא לרב חקדא דאמר בפ׳ הקומץ רבה (מנחות דף כג.) נבלה בטלה בשחוטה דבתר מבטל אולינן ואי אפשר לשחוטה שתעשה נבלה והוי ליה מין בשאינו מינו והכא נמי אי אפשר לדם המבטל להיות טמא וליבטל ביה דם של אחר מיתה ויש לומר דהתם אליבא דתנא דבי ר' חיים פליגי רב חסדם ורבי חגיגם דסבר התם כרבי יהודה אבל לרבי יהודה גופיה אין חילוק ולעולם לא בטילם): מטרה אין נוגעת דא. וא"ת וליתני אינה נוגעת דלגופיה לא אינטריך דפשיטא דמערה דהא אינה מטמאה ש בהיסט ויש לומר דאיצטריך לאשמועינן דלא חיישינן שמא נגעה והכי נמי איכא לפרושי הא פדתניא במסכת ידים כל שאינו מטמא את המים במשא כשר לנטילת ידים ויש שרולים לדקדק הא מטמא במשא אינו כשר לנטילת ידים ומתוך כך אוסרין לקבל מים מן עובד כוכבים ושיבוש הוא דהא נדה ויולדת נוטלות ידיהן אף על פי שמטמאות במשא

ע ז מיי פ"ג מהלי תרומות הלי"ו: עא ח מיי פ"י מהלי אבות עא ח מיי פ״י מהלי הטומאה הל״ד: עב ט מיי׳ פ״ה מהל׳ משכב ומושב הל״ז ופ״ו מהל׳

תום' הרא"ש

מערה מים לפסח. אבל לא בערות מים לפסוד. אבל לא תגע בהן דחולין שנעשו על טהרת הקדש כקדש דמו. יהאי דנקט מערה ולא נקט אינה נוגעת לאשמועינז אינה נוגעת לאשמועינן דאע"ג דאינה נוגעת לא אסרו לערות שמא תגע: כקודש דמו. הכי נמי הוה מצי למימר כתרומה דמו ראשכחן מאן דסבר הכי בפ׳ אין אובר ווליב בפ אין דורשין: אלו ואלו אין מטמאין, אומר ר״ת דהכי פירושו כמשקין של תרומה הנוגע בהם דאילו כמשקי חולין טהורין גמורים הן דאין טבול יום מטמא דאין טבול יום מטמא משקה חולין. אלו ואלו אין מטמאין היינו אין מטמאין קדש אלא פוסלין. אבל תרומה אפי׳ מיפסל נמי לא פסלי כדקתני מתניתין ואם נפל מרוקה או מדם טהרה נפל מודקה או מום טוחה שלה על ככר של תרומה טהור. ואין לפרש דמשקה חולין קאמר ובחולין שנעשו על טהרת הקדש דהא סבירא לן השתא דלאו ליגע בידים ואינן פוסלין את הפסח ואלו משקין את הפסח ואלו משקין היוצאין ממנו פוסלין את הקדש מדקתני על ככר של תרומה טהור מכלל דשל קדש טמא: הרואה י"א. ה"ה עשירי למ"ד בגמרא :לא בעי שימור

א) חוליו פו: וזבחים עת. לה. ל) מופן פו. [ובמים עמו כ). לו. מנחות כב. פסחים סה:], ב) [תוספתא דאהלות פ״ד ס"ו ע"ש], ג) [חגיגה יט: חולין ב:], ד) [חולין ג:], ס) (סוטה כט: מעילה ח.
ע"א מוספתא דעוהרות פ"א ה", ו) (לעיל כט:),
ס פסחים לה. יבנות עד:
(נגעים פ"ד מ"ג וע" בר"א
ע"ע וע"ל וו,
(נגעים פ"ד (מ"א מ"ג וע" בר"א
ט) פעיל וו,
(ע"רופין ל: וש"ץ,
ס) פעול ווס פ"ד (מ"א מ"א
חולין פו:),
ס) (מולין פו:),
מולין פו:),
ס) (במונה מה",
ט) (במונה עה",
ט) (במונה ש") (ש"ע מונה עלה: למה",
ס) (במור ש") (ש"ע מונה ע") ה) וסוטה כט: מעילה ח. נוסף: למחר, ם) [וע"ע תוס׳ מנחות כב: ד"ה ור' יהודה סבר], ע) ס"ח במשח, ע) רש"ל במשח, ל) רש"ח,

גליון הש"ם

תום' ד"ה מערה וכו' דתניא במם' ידים וכו'. נתוספתה הוגל בר"ם ספ"ל דידים: בא"ד קיל מנדה שאינה משמא בהיסט כו'. ע' יותל

הוהות הור"א

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גם' מערה אין נוגעת לא אלמא חולין וכר' אימא סיפא חזרו לומר כר' אלמא חולין. ד' חזרו נומר כוי חנמח חונין. די מלוח אלו אלמא. אימא סיפא. אלמא. נמחקו. ונ"ב כ"ז נמחק לדעת מהרש"א וכ"ה בר"ש משנה א' פ"ב דטבו"י יעו"ש: משם מתני מני לבלו שלול בין שם מתני מני לבלו שלול היל. נ"ב ע" פלר הלכה דף ה ע"ג בלורך ועוד שם דף ו' ע"ב ד"ה בזה:

מוסף רש"י

עו:) מקיפין נבועי, שסומכיס זו לזו ורואין אס דומות זו לזו (ערובין לי ובעי"ז חולין ז.). משקה טבול יום. אותן משקין